

Arrest

nr. 145 296 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 18 september 2014 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 oktober 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 27 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2014 werd ingediend door :

[N.A.]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoud met Mevrouw [D.V.], van Belgische nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Aangezien art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven: “§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.”, kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst zich zou moeten verantwoorden.

Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (een relatie hebben, Nederlands zou spreken, opleidingen zou volgen, geen strafbare feiten heeft gepleegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 27 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer :

Naam, voornaam: [N.A.]

[...]

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen. gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014, aan betrokkene betekend op 03.10.2014"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet automatisch tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering van verzoeker dat de tweede bestreden beslissing een gevolg is van de eerste bestreden beslissing mist een feitelijke en een juridische basis. Het loutere gegeven dat twee bestreden beslissingen op dezelfde datum werden genomen impliceert evenmin dat ze verknocht zijn. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waar wel kon worden besloten tot een verknochtheid tussen twee beslissingen omdat de vernietiging van de ene beslissing automatisch een weerslag had op de andere bestreden beslissing, wat in casu niet wordt aangetoond.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.3. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 24.09.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Kameroen om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met zijn partner.

Hij heeft niets of niemand in Kameroen, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?! Hier wordt hij volledig ondersteund door zijn partner.

Hij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en het feit dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”*

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

2. Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met Mevrouw [D.V.], van Belgische nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in art 40ter eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker wenst op te merken dat zijn aanvraag gebaseerd is op art 9 bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Art 40ter bepaalt immers dat de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een Belg recht heeft op gezinshereniging. Aangezien verzoeker niet getrouwd is met mevrouw [D.V.], moet onderzocht worden of hij voldoet aan de definitie van "gelijkgestelde partner".

Deze definitie luidt als volgt:

"Met "gelijkgestelde partner" wordt bedoeld de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap afgesloten werd dat door België wordt beschouwd als gelijkwaardig met een Belgisch huwelijk. Een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van de wetgeving van een van de volgende landen, wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België.

- Denemarken
- Duitsland
- Finland
- IJsland
- Noorwegen
- Verenigd Koninkrijk
- Zweden

Een Belgische verklaring van wettelijke samenwoning is dus géén partnerschap dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het Belgisch huwelijk."

Verzoeker en zijn partner wonen samen en vormen een duurzame en stabiele relatie. Dit wordt ook bewezen door de bewijsstukken die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn partner een duurzame stabiele relatie onderhouden. Doch dit volstaat niet om beschouwd te worden als 'gelijkgestelde partner'

Aangezien hij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft hij dit ook niet gedaan.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoeker aan de voorwaarden van art 40ter moet voldoen om geregulariseerd te worden.

Immers, het is juist omdat hij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat hij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Verzoeker voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Dat het onredelijk is van DVZ om dit niet te onderzoeken en verzoeker door te verwijzen naar een andere procedure.

Dat dit een flagrante schending is van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat hier duidelijk sprake van is!

Het feit dat DVZ slechts spreekt over een eventuele familiale breuk met betrekking tot "gewone sociale relaties", getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier. En spreekt hun eerdere stelling m.b.t. de duurzame relatie van verzoeker tegen!

Verzoeker onderhoudt geen "gewone sociale relatie" met mevrouw [D.V.], zij wonen samen! Zij vormen al jaren een stabiele en duurzame relatie. Samen vormen zij een gezin!

3. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Aangezien art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven: "§1. De minister of zijn

gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.”, kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8.

Verzoeker en zijn partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij naar art 74/12 van de vreemdelingenwet [verwijst].

Dit wetsartikel stelt immers dat een inreisverbod opgeheven kan worden.

Dat dit geenszins een afdoende motivering vormt! Verwerende partij faalt erin een belangenafweging te maken.

Verzoeker woont samen met zijn partner en vormt een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8.

Louter verwijzen naar het feit dat een opheffing van het inreisverbod kan gevraagd worden, is onvoldoende.

Verwerende partij onderzoekt immers op geen enkele wijze het gezinsleven van verzoeker. Kruispunt-migratie.be erkent dat een schending van art 8 een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verwerende partij faalt er echter in dit te motiveren.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar het Kameroen “enkel een tijdelijke scheiding” met zich zou meebrengen en ondertussen een inreisverbod van twee jaar af te leveren!

Verzoeker wordt zo immers van zijn partner gescheiden.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Kameroen, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoeker bij zijn partner verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoeker begrijpt niet waarom het feit dat hij een gezin vormt met zijn partner geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat verzoeker samen woont met zijn partner en dat zij een gezinscel vormen.

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Kameroen zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar haar Kameroen, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Het is opvallend dat verwerende partij wel weet heeft van het feit dat mevrouw [D.V.] de partner van verzoeker is en dat zij een duurzame relatie hebben maar dat zij hier weigeren voldoende belang aan te hechten. Dat dit getuigt van het feit dat er geen zorgvuldig onderzoek verricht is in het dossier van verzoeker!

De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kameroen wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM. DVZ faalt er echter in dit te onderzoeken.

Zelfs indien verzoeker een opheffing van het inreisverbod zou vragen, zou een eventuele terugkeer een schending uitmaken, aangezien verzoeker evenzeer voor een onredelijk lange periode gescheiden zou worden van zijn partner.

Het is onredelijk van verwerende partij om langs de ene kant te stellen dat er slechts sprake zou zijn van een 'tijdelijk verwijdering' en langs de andere kant een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Het mag duidelijk zijn dat twee jaar, geenszins een 'tijdelijke verwijdering' uitmaakt en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kameroen wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Kameroen onmogelijk maken!

De partner van verzoeker bezit de Belgische nationaliteit, mevrouw is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoeker.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Kameroen, Hij verplicht zou zijn om zijn partner achter te laten. Waar zou hij bovendien terecht kunnen?!

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker en hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt! Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoeker al geruime tijd met zijn partner heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een “eventueel tijdelijke verwijdering”, dient men er rekening mee te houden dat deze “tijdelijke verwijdering” niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoeker, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan hij terecht bij zijn partner en diens familie en heeft hij een onderkomen.

Het familieleven van verzoeker, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoeker van mening is dat hij dit wel degelijk aantoonde in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Kameroen zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

4. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verzoeker wenst op te merken dat hij inderdaad een meerderheid van zijn leven in Kameroen heeft doorgebracht. Doch, sinds zeer lange tijd verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Kameroen, men een afwezigheid van vijf jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Het is onredelijk van verwerende partij om er zomaar 'van uit te gaan', dat verzoeker nog vrienden en familie heeft om zich tot te richten. Dit schendt flagrant het motiveringsbeginsel!

Verzoeker heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst, waar hij terecht kan voor opvang, al ware het tijdelijk.

Er kan van verzoeker echter geen negatief bewijs verwacht worden!

Immers, verzoeker is al geruime tijd niet meer in Kameroen geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na dergelijke afwezigheid zich tot andere personen zou richten voor financiële steun.

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met zijn relaties in zijn land van herkomst. Verzoeker leeft immers niet meer in zijn land van herkomst, waar hij jaren geleden alles en iedereen heeft achtergelaten, hij heeft hier een leven opgebouwd!

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al zeer lange tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Kameroen nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Kameroen te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Men levert nu een bevel af dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren. Dit onderzoek werd tot op heden niet uitgevoerd!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Kameroen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige behandeling of vernederende straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Kameroen nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Kameroen nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Kameroense nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al zeer lange tijd niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hij heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst en zal in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kameroen, als hij daar al jaren niet meer geweest is, en er alles en iedereen heeft achtergelaten en vreest voor zijn leven??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

6. Ook het aangehaalde art 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Heeft men het dossier van verzoeker eigenlijk wel onderzocht?!

Verzoeker heeft geen enkele keer art 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing vermeld[...] in zijn aanvraag.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant schendt door dit nu aan te halen in de bestreden beslissing.

Het lijkt alsof verwerende partij de bestreden beslissing heeft opgesteld zonder rekening te houden met de elementen die verzoeker aanhaalt en zonder het dossier van verzoeker grondig en individueel te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

7. De elementen van integratie (een relatie hebben, Nederlands zou spreken, opleidingen zou volgen, g[e]en strafbare feite[n] heeft gepleegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 798.769)

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden.”

4.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

In een eerste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft aangegeven dat hij niet kan terugkeren naar Kameroen, dat hij een Belgische vriendin heeft die hem steunt, dat hij geen belangen heeft in zijn land van herkomst en in dat land op niemand kan terugvallen en dat hij geïntegreerd is. Hij meent dat verweerder ook in gebreke bleef een belangenafweging te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder voormelde gegevens, die volgens verzoeker wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in aanmerking heeft genomen, dat hij de vereiste afwegingen heeft gemaakt en dat niet blijkt dat hij verkeerdelijk tot het besluit kwam dat verzoeker niet aantoonde dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure.

Verzoekers toelichting dat uit de rechtspraak kan worden afgeleid dat een asielaanvraag die nog in behandeling is en een medische problematiek of een “*administratieve onmogelijkheid*” kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden is niet dienstig, nu hij nooit aanvoerde dat hij een asielaanvraag indiende die nog niet werd behandeld en hij evenmin aangaf omwille van medische of administratieve problemen niet te kunnen terugkeren naar Kameroen. Het door hem aangevoerde risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waaruit volgens de rechtspraak in bepaalde gevallen ook het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid, werd door verweerder onderzocht, evenals het “*geheel van omstandigheden*” dat hij aanbracht. Het geven dat een situatie die door een aanvrager als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd niet als dusdanig werd aanvaard impliceert op zich voorts niet dat vaststaat dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker lijkt ook voorbij te gaan aan het feit dat de vraag of er sprake is van een buitengewone omstandigheid een individueel onderzoek vereist en dat het gegeven dat in een bepaalde zaak werd vastgesteld dat een bepaald gegeven toelaat een buitengewone omstandigheid vast te stellen niet inhoudt dat dit gegeven steeds aanleiding dient te geven tot een dergelijke vaststelling.

In een tweede onderdeel van zijn middel zet verzoeker uiteen dat de relatie die hij heeft met een Belgische vrouw hem niet in staat stelt een recht op verblijf, op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, te laten gelden en dat het net om deze reden is dat hij ervoor koos een verblijfsmachtiging aan te vragen. Met deze kritiek die gericht lijkt te zijn tegen de niet ter zake doende overweging in de eerste bestreden beslissing dat een vreemdeling die op basis van een duurzame relatie in België wenst te verblijven dient te voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene vereisten weerlegt hij verweerders vaststelling evenwel niet dat de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst geen disproportionele inmenging in zijn recht op eerbiediging van zijn privé- of gezinsleven veroorzaakt. De Raad wijst er voorts op dat een grief die is gericht tegen een overtollige overweging in een bestuurlijke beslissing niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden en dat verzoeker, gelet op de motivering van de eerste bestreden beslissing, niet kan voorhouden dat verweerder naliet te onderzoeken of zijn gezinsleven met zijn Belgische partner en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, een belemmering vormden om terug te keren naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker stelt dat hij volledig voldoet aan “punt B.2.” kan de Raad enkel vaststellen dat artikel 9bis geen “punt B.2.” bevat en hij met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder een andere bepaling waaraan de Raad is gehouden een toetsing door te voeren heeft geschonden.

Uit de eerste bestreden beslissing kan voorts niet worden afgeleid dat verweerder de relatie tussen verzoeker en zijn vriendin zou hebben beschouwd als een gewone sociale relatie die niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Zijn betoog in dit verband is dan ook gebaseerd op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing en derhalve niet nuttig.

Verzoeker betoogt in een derde onderdeel van zijn middel dat hij en zijn vriendin een duurzame gezinscel hebben gevormd en dat zijn gezin niet uit elkaar mag worden gehaald.

Het feit dat verweerder heeft gesteld dat verzoeker niet in de voorwaarden is om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en dat hij, zolang hij onder een inreisverbod staat, niet in België zal kunnen verblijven leidt niet tot de conclusie dat verzoekers gezin noodzakelijk uit elkaar wordt gehaald of dat artikel 8 van het EVRM wordt miskend.

De Raad dient hierbij toe te lichten dat wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen een gezinscel willen vormen steeds één van deze personen zijn land van herkomst zal dienen te verlaten en dat niet blijkt dat verzoeker en zijn Belgische partner enkel in België een gezin kunnen vormen. De Raad neemt hierbij onder meer in aanmerking dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekers partner een beroepsloopbaan heeft – verzoeker legde zelfs een stuk voor waarin expliciet wordt vermeld dat zijn vriendin niet werkt – die een hinderpaal zou vormen om zich elders te vestigen, dat er geen aanwijzingen zijn dat deze vrouw om medische of andere redenen enkel in België kan verblijven en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker, een hoger opgeleide man die zevenendertig jaar oud is, niet zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en zijn vriendin in zijn land van herkomst.

Verweerder kon in casu dan ook besluiten dat de verplichting die op verzoeker rust om terug te keren naar zijn land van herkomst op zich niet leidt tot een breuk in zijn familiale relaties. Verweerder vermocht er bovendien op te wijzen dat verzoeker in de toekomst nog zal kunnen terugkeren naar België en dat het gegeven dat hij tijdelijk niet in het Rijk kan verblijven onvoldoende zwaarwichtig is – of zoals verweerder het uitdrukt “*geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt*” – om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Door te besluiten dat de relatie die verzoeker heeft met de vrouw met wie hij samenwoont geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vormt weigert verweerder voorts geenszins om voldoende belang te hechten aan deze relatie. Hij neemt hierdoor een standpunt in omtrent de vraag of deze relatie een reden vormt om af te wijken van de normale procedureregels inzake de wijze waarop een aanvraag om machtiging tot verblijf in regel moet worden ingediend.

De Raad moet tevens benadrukken dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het

land te verlaten en dat niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Aangezien geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt kan niet worden gesteld dat verweerder een schending van voormelde verdragsbepaling onterecht niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden.

In een vierde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat het niet aanvaardbaar is dat verweerder ervan uitgaat dat hij bij een terugkeer naar Kameroen zal kunnen worden opgevangen door familieleden, vrienden of kennissen. Hij stelt in dit verband dat hij zijn land reeds vijf jaar heeft verlaten. Verweerder heeft echter op correcte gronden gemotiveerd dat verzoeker voor zijn komst naar België vijftientig jaar in Kameroen verbleef en het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat in het geval dat een vreemdeling in een bepaald land werd geboren en er het grootste deel van zijn leven verbleef hij er dusdanige banden heeft dat kan worden aangenomen dat hij er door verwanten, vrienden of kennissen zal kunnen worden opgevangen bij een terugkeer.

Verzoeker voert in een vijfde onderdeel van zijn middel aan dat hij niet mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verweerder heeft evenwel rekening gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en heeft geconcludeerd dat verzoeker niet aantoont dat hij in zijn land van herkomst van herkomst dreigt te worden onderworpen aan handelingen die zijn verboden door voormelde verdragsbepaling. Verzoekers vage verwijzing naar *“de mediaberichtgeving”* laat niet toe te besluiten dat verweerder zijn situatie foutief heeft ingeschat. Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, in het raam van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, toelichtte dat hij reeds lang in België verblijft en hierdoor geen opvangnetwerk heeft in Kameroen wat tot gevolg zou kunnen hebben dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. Verweerder heeft immers, zoals reeds gesteld, gemotiveerd dat hij geen geloof hechtte aan deze bewering aangezien verzoeker ruim vijftientig jaar in Kameroen verbleef en dus mag worden aangenomen dat er nog personen zijn op wie hij kan terugvallen.

Indien verzoeker meent dat hij in zijn land kan worden vervolgd, of dat zijn leven of fysieke integriteit er om andere redenen in het gedrang zijn, dan kwam het hem toe zijn vrees aannemelijk te maken (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Hij bleef op dit punt in gebreke. Verweerder vermocht dan ook te stellen dat geen schending van artikel 3 van het EVRM werd aangetoond.

Door in een zesde onderdeel van zijn middel op te merken dat hij nooit heeft verwezen naar artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 toont verzoeker evenmin aan dat verweerder een appreciatiefout heeft gemaakt door uit eigen beweging te stellen dat een terugkeer naar Kameroen ook niet in strijd is met deze verdragsbepaling. Het feit dat verweerder deze uiteenzetting voorziet heeft geen invloed op de vaststelling dat hij de argumentatie die verzoeker wel aanbracht onderzocht en er een standpunt over innam. Er moet worden herhaald dat het bekritisieren van overtuigende overwegingen niet tot de vernietiging van een administratieve beslissing kan leiden.

In zijn zevende onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat hij niet akkoord kan gaan met de stelling dat elementen die wijzen op een integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26

september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Verzoeker toont niet aan dat er in voorliggende zaak redenen zijn om van deze regel af te wijken en er argumenten zijn om te concluderen dat zijn integratie een hinderpaal vormt om zich te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat er enige onduidelijkheid bestaat omtrent de draagwijdte van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

4.2.6. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat hij de aangevoerde argumentatie deugdelijk onderzocht, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK